

Evenwicht

Hoe gaat het met je? Vorige maand schreef ik dat mensen dat vooral moeten blijven vragen. Maar de vraag goed beantwoorden is een tweede. Ik twijfel daar vaak over. Mijn kanker blijft, met ups en downs, dus de vragen blijven ook. Het korte antwoord dat het 'goed' gaat is natuurlijk het fijnste en het gemakkelijkste, ook als het niet goed gaat. De laatste jaren is mijn standaard antwoord 'goed genoeg'. Prima als de vrager daar genoeg mee neemt.

Pas bij een doorvrager ga ik het nuanceren. Bijvoorbeeld met: "Ik voel me in ieder geval goed". Soms is de vrager dan ook nog tevreden en loopt weer blij door. Maar er zijn ook doorgewinterde vragers. Die niet zo snel tevreden zijn. 'En waarom kom je volgende week niet? Ga je een paar dagen weg? 'Nee, ik heb een scan'. 'Voor controle? ' Nee, de tumormarker blijft maar stijgen'. 'O'. Ik zie ze slikken, deze lieve meelevende mensen. En dan kan ik niet meer terug. Ik zie hun bezorgde blikken en ik brand los. Ik moet gewoon verder uitleggen hoe het ervoor staat met mijn kanker. Ik wil ze gerust stellen, maar dat gaat helaas niet altijd. Mijn ziektebeeld varieert nogal en dat ga ik dan uitleggen. Probleem is dat ik daarmee in details verval, waar de toehoorder zichtbaar niet altijd blij mee is. Daarna eindig ik met: "Maar ik voel me goed".

Pff, zie ik ze denken. Gelukkig. Komt 't toch weer goed. Op dat moment weet ik het even niet meer. Had ik ze dat wel allemaal moeten vertellen? Wat hebben ze eraan? En zo blijf ik steeds opnieuw zoeken naar het evenwicht in de informatieverschaffing. Hoe houd ik het begrijpelijk en kloppend, niet te dramatisch en toch persoonlijk? Want ik wil ook geen lesje afdraaien.

Dus, deze keer heb ik een vraag: hoe pakt u dat aan?

EB